

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ
ΥΠΟΘΕΣΗ **ÓÈ/È** **κατά της ΕΛΛΑΔΟΣ**

(Προσφυγή υπ' αριθ. 44584/98)

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ

6 Δεκεμβρίου 2001

Η παρούσα απόφαση θα καταστεί οριστική
υπό τις προϋποθέσεις του άρθρου 44 § 2 της Σύμβασης.

Ενδέχεται να τύχει βελτιώσεων ως προς τη μορφή.

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓΟ, 06-12-01

[υπογραφή δυσανάγνωστη]

ERIK FRIBERGH

Γραμματέας του Τμήματος

Στην υπόθεση **ÓÈ/È** **κατά της Ελλάδος,**

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (πρώτο τμήμα), συγκροτηθέν από τμήμα
απαρτιζόμενο από τους εξής δικαστές:

F. TULKENS, *Πρόεδρος,*

K.Λ. POZAKH,

P. LORENZEN,

N. VAJIC,

S. BOTOCHAROVA,

A. KOVLER,

V. ZAGREBELSKY,

και από τον E. FRIBERGH, *Γραμματέα του Τμήματος,*

Αφού διασκέφτηκε σε συμβούλιο στις 19 Οκτωβρίου 2000 και 15 Νοεμβρίου 2001,

Εκδίδει την ακόλουθη απόφαση, η οποία υιοθετήθηκε κατά την ως άνω τελευταία ημερομηνία:

ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

1. Η υπόθεση εισήχθη δυνάμει της (υπ' αριθ. 44584/98) προσφυγής, την οποία κατέθεσε κατά της
Ελληνικής Δημοκρατίας ο Έλληνας υπήκοος **ÓÈ/È** («ο προσφεύγων»), ο οποίος
προσέφυγε ενώπιον της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων («η Επιτροπή») στις 10
Σεπτεμβρίου 1998 δυνάμει του παλαιού άρθρου 25 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Ανθρωπίνων
Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών («η Σύμβαση»).

2. Ο προσφεύγων εκπροσωπείται ενώπιον του Δικαστηρίου από τον Δικηγόρο Αθηνών Ι. Σταμούλη.
Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από την εκπρόσωπο του πληρεξουσίου της,
Κ. Γρηγορίου, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και από τη Β. Πελέκου, Δικαστική
Εκπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

3. Ο προσφεύγων ισχυριζόταν ειδικότερα ότι η απόρριψη λόγω καθυστέρησης από το Συμβούλιο
της Επικρατείας προσφυγής την οποία είχε εισάγει προς αμφισβήτηση της πώλησης σε δημοπρασία της

ιδιοκτησίας του, είχε ως αποτέλεσμα την παραβίαση των άρθρων 6 § 1 της Σύμβασης και 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1.

4. Η προσφυγή διαβιβάστηκε στο Δικαστήριο την 1^η Νοεμβρίου 1998, ημερομηνία κατά την οποία ετέθη σε ισχύ το Πρωτόκολλο υπ' αριθ. 11 στη Σύμβαση (άρθρο 5 § 2 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 11).

5. Της προσφυγής επελήφθη το δεύτερο τμήμα του Δικαστηρίου (άρθρο 52 § 1 του Κανονισμού). Στο πλαίσιο του Δευτέρου Τμήματος, το τμήμα στο οποίο ανετέθη να εξετάσει την υπόθεση (άρθρο 27 § 1 της Σύμβασης)

συγκροτήθηκε σύμφωνα με το άρθρο 26 § 1 του Κανονισμού.

6. Με την από 19 Οκτωβρίου 2000 απόφαση, το Δικαστήριο έκανε δεκτή την προσφυγή.

7. Την 1^η Νοεμβρίου 2001, της προσφυγής επελήφθη το πρώτο τμήμα του Δικαστηρίου.

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

I. ΟΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ

8. Το 1986, στον προσφεύγοντα περιήλθε κατά κυριότητα ένα οικόπεδο εμβαδού 5 090 τ.μ. στην περιοχή Αγίου Σεραφείμ Μόλου. Για να μπορέσει να εγκαταστήσει θερμοκήπιο και να το εκμεταλλευτεί, ο προσφεύγων συνήψε τρία δάνεια ύψους 7 458 000 δραχμών με την Αγροτική Τράπεζα Ελλάδος, η οποία ελέγχεται εξ ολοκλήρου από το κράτος.

9. Στις 18 Σεπτεμβρίου 1989, η εν λόγω τράπεζα ζήτησε από τον προσφεύγοντα να της καταβάλει το ποσό των 968 393 δραχμών το οποίο όφειλε για την αποπληρωμή του δανείου και τους οφειλόμενους τόκους ύψους 1 684 491 δραχμών. Επίσης, τον πληροφόρησε ότι θα προέβαινε σε κατάσχεση της ιδιοκτησίας του. Η κοινοποίηση αυτή επιδόθηκε με δικαστικό επιμελητή στην κατοικία του προσφεύγοντος στη Λαμία (Φοίνικος 39) και στα χέρια του ενδιαφερομένου, στις 21 Σεπτεμβρίου 1989.

10. Μετά από την κοινοποίηση αυτή, ο προσφεύγων συνήψε συμφωνία με την τράπεζα προς διακανονισμό του υπολοίπου της οφειλής του, γεγονός το οποίο βεβαιώνεται από την από 31 Ιανουαρίου 1991 βεβαίωση της εν λόγω τράπεζας.

11. Εν τούτοις, στις 24 Μαΐου 1991, και παρά τη συμφωνία, η τράπεζα έδωσε εντολή στον συμβολαιογράφο της να προβεί στην έκθεση σε πλειστηριασμό του οικοπέδου και του θερμοκηπίου του προσφεύγοντος. Η πράξη με την οποία ο συμβολαιογράφος ανακοίνωνε την πώληση σε δημοπρασία, και η οποία συντάχθηκε από τον συμβολαιογράφο στις 25 Ιουνίου 1991, έπρεπε να κοινοποιηθεί στον προσφεύγοντα με δικαστικό επιμελητή. Εν τούτοις, ο προσφεύγων είχε εν τω μεταξύ αλλάξει διεύθυνση, και ο δικαστικός επιμελητής, πιστεύοντας ότι ο προσφεύγων ήταν αγνώστου διαμονής, κατέθεσε την εν λόγω πράξη στον εισαγγελέα, στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Λαμίας, στις 4 Ιουλίου 1991.

12. Κατά την Κυβέρνηση, όπως προέκυπτε από τις συμβάσεις δανείου τις οποίες ο προσφεύγων είχε συνάψει με την τράπεζα και προσκόμισε ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λαμίας, κατά τη σύναψη των συμβάσεων (για τις δύο πρώτες συμβάσεις το 1987 και για την τρίτη το 1989), ο προσφεύγων είχε δηλώσει ότι κατοικούσε στον Άγιο Σεραφείμ Λοκρίδας. Στη συνέχεια, κατά την από 21 Σεπτεμβρίου 1989 επίδοση, ο προσφεύγων δεν αναβρέθηκε στη δηλωθείσα διεύθυνση και μόνο μετά από πολλές έρευνες τις οποίες διεξήγαγε ο δικαστικός επιμελητής, αναβρέθηκε στη διεύθυνση : Φοίνικος 39. Στην αίτηση ακύρωσης την οποία κατέθεσε στη συνέχεια, ο προσφεύγων είχε δηλώσει αυτή την τελευταία διεύθυνση αλλά οι αιτιάσεις του αφορούσαν το γεγονός ότι η επίδοση δεν έλαβε χώρα στη γνωστή διεύθυνση κατοικίας του, στην οδό Καραγιαννοπούλου 11. Αργότερα, δήλωσε ότι δεν κατοικούσε ο ίδιος σε αυτή την τελευταία διεύθυνση αλλά η πρώην σύζυγός του ενώ ο ίδιος διέμενε, κατά τη διαδικασία της πώλησης στον πλειστηριασμό, στην οδό Διάκου 44-45. Κατά τη διαδικασία η οποία ηγήρη μετά από έφεση, ο προσφεύγων δήλωσε ως διεύθυνση : Διάκου 60 και κατά την αίτηση αναιρέσεως: Διάκου 44-45.

13. Ο προσφεύγων δηλώνει ότι η πώληση στον πλειστηριασμό έλαβε χώρα στις 18 Σεπτεμβρίου 1991 και εν αγνοία του. Με την ιδιότητα του πλοίαρχου του εμπορικού ναυτικού, ταξίδευε την εποχή εκείνη, και από τις 15 Απριλίου 1991, με ένα από τα πλοία της εταιρείας Fomentos Armadora, γεγονός το οποίο γνώριζαν, κατά τον προσφεύγοντα, η τράπεζα και ο δικαστικός επιμελητής. Ο προσφεύγων διευκρινίζει επίσης ότι τη νέα διεύθυνσή του γνώριζαν οι αρχές διότι, κατά τη μετακόμισή του, είχε υποβάλει στην αστυνομία τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την έκδοση νέου δελτίου ταυτότητας, στο οποίο αναγραφόταν η νέα διεύθυνσή του και το οποίο παρέλαβε στις 2 Μαΐου 1991.

14. Η μεταγραφή του πρακτικού κατακύρωσης έλαβε χώρα στις 25 Οκτωβρίου 1991 στο Υποθηκοφυλακείο Θεσσαλονίκης.

15. Μόλις επέστρεψε στην Ελλάδα, ο προσφεύγων πληροφορήθηκε ότι η ιδιοκτησία του είχε πωληθεί σε πλειστηριασμό. Εισήγαγε τότε, στις 13 Δεκεμβρίου 1991, αίτηση ακύρωσης της πώλησης στον πλειστηριασμό ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λαμίας. Υποστήριζε ο προσφεύγων ότι η επίδοση που του έγινε ως αγνώστου διαμονής ήταν άκυρη διότι, κατά τον χρόνο της επίδοσης, διέμενε σε γνωστή διεύθυνση στη Λαμία, στην οδό Καραγιαννοπούλου 11. Με την από 30 Ιουνίου 1992 απόφαση (υπ' αριθ. 315/1992), το δικαστήριο απέρριψε την αίτηση. Το δικαστήριο έκρινε ότι η αιτίαση η σχετική προς την ακυρότητα της επίδοσης έπρεπε να διατυπωθεί εντός της προθεσμίας την οποία προβλέπει το άρθρο 934 § 1 β) του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, δηλαδή μέχρι της παραμονής του πλειστηριασμού. Μετά την παρέλευση της προθεσμίας αυτής, τα τυχόν τυπικά ελαττώματα του πλειστηριασμού παύουν να υφίστανται και η πράξη δεν δύναται πλέον να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής.

16. Στις 30 Ιανουαρίου 1993, ο προσφεύγων κατέθεσε έφεση κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Εφετείου Αθηνών. Κατά τον προσφεύγοντα, εάν το πολυμελές πρωτοδικείο είχε ορθά ερμηνεύσει και εφαρμόσει τις διατάξεις των άρθρων 992, 999 και 934 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, θα έπρεπε να κρίνει ότι η παράνομη επίδοση της πράξης ισοδυναμούσε με μη επίδοσή της, με αποτέλεσμα την ακύρωση του πλειστηριασμού και δυνατότητα προσβολής με αίτηση ακύρωσης εντός προθεσμίας ενενήντα ημερών από της μεταγραφής του πρακτικού κατακύρωσης. Επίσης, ο προσφεύγων υποστήριζε ότι η επίδοση ήταν παράνομη, διότι ήταν ναυτικός που εργαζόταν σε πλοίο το οποίο δεν βρισκόταν σε ελληνικό λιμάνι κατά τον χρόνο που έλαβαν χώρα τα περιστατικά, και ότι η επίδοση έπρεπε να γίνει στα γραφεία της ναυτιλιακής εταιρείας, σύμφωνα με το άρθρο 132 § 2 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας.

17. Στις 20 Μαΐου 1993, το εφετείο επικύρωσε την απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Λαμίας (απόφαση υπ' αριθ. 3123/1993).

18. Στις 11 Μαΐου 1998, ο Άρειος Πάγος επικύρωσε την απόφαση του εφετείου. Η απόφαση του Αρείου Πάγου είχε, ειδικότερα, ως εξής:

«(...)

Όπως προκύπτει από τον συνδυασμό των ως άνω διατάξεων (άρθρα 934 § 1 β) και γ), 933 και 999 §§ 3 και 4 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας) μόνο ανύπαρκτη ή εκπρόθεσμη κοινοποίηση της πράξης με την οποία αποφασίζεται ο πλειστηριασμός, συνεπάγεται ακυρότητα αυτής και όχι την ακυρότητα της επίδοσης, αφού η κοινοποίηση τέτοιου είδους πράξης, ακόμα και αν δεχθούμε ότι είναι άκυρη, εξακολουθεί να παράγει τα αποτελέσματά της σύμφωνα με τα άρθρα 159-161 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας μέχρι της ακύρωσής της με δικαστική απόφαση και κατόπιν προσφυγής για τον σκοπό αυτό. Εν προκειμένω, η ακύρωση εμφανίζει αναδρομικά κοινά σημεία με άκυρη επίδοση *ab initio* και ο πλειστηριασμός είναι δυνατό να αμφισβητηθεί δυνάμει του άρθρου 999 § 4 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Όταν η προθεσμία η οποία προβλέπεται στο άρθρο 934 § 1 β) για να ζητήσει ο ενδιαφερόμενος την ακύρωση της πράξης με την οποία αποφασίστηκε ο πλειστηριασμός – η οποία

προθεσμία εκπνέει την ημέρα του πλειστηριασμού – λήγει, η ακυρότητα παύει να ισχύει και δεν δύναται πλέον να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής. Η προσφυγή η οποία ασκείται εκπρόθεσμα απορρίπτεται αυτεπάγγελα από το δικαστήριο ως απαράδεκτη (...). Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 135 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, ένα πρόσωπο θεωρείται ως αγνώστου διαμονής όταν ο τόπος κατοικίας ή διαμονής του είναι αγνώστος και δεν κατέστη δυνατό να ανακαλυφθεί παρά τις προσπάθειες οι οποίες καταβλήθηκαν για τον σκοπό αυτό. Άλλως, δηλαδή εάν εκείνος ο οποίος ζήτησε την επίδοση ή το όργανο που την έκανε (...) γνώριζαν τον τόπο κατοικίας ή διαμονής του ενδιαφερομένου ή μπορούσαν να τον πληροφορηθούν ενεργώντας με την απαιτούμενη επιμέλεια, η επίδοση είναι άκυρη όταν προστίθεται ζημία υπό την έννοια του άρθρου 159 § 3 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Στην παρούσα υπόθεση (...), το εφετείο, αφού προέβη σε πλήρη αξιολόγηση των αποδεικτικών στοιχείων, δέχθηκε τα ακόλουθα: Η Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος θέλησε να κατάσχει το ακίνητο του προσφεύγοντος για οφειλή ύψους 2 652 886 δραχμών. Στις 25 Ιουνίου 1991, ο συμβολαιογράφος (...) συνέταξε την πράξη με την οποία αποφασίστηκε η πώληση σε πλειστηριασμό που ορίστηκε για τις 18 Σεπτεμβρίου 1991. Η εν λόγω πράξη κοινοποιήθηκε στον προσφεύγοντα ως αγνώστου διαμονής. (...) Το εφετείο απέρριψε ως απαράδεκτη το πρώτο σκέλος της έφεσης του προσφεύγοντος, όπου ο τελευταίος ισχυριζόταν ότι δεν υπήρξε κοινοποίηση της ως άνω πράξης διότι την εποχή εκείνη ο τόπος κατοικίας του ήταν γνωστός (...) και ασκούσε το επάγγελμα του ναυτικού σε πλοία υπό ελληνική σημαία τα οποία ανήκαν σε ελληνική ναυτιλιακή εταιρεία στην οποία η πράξη έπρεπε επίσης να κοινοποιηθεί σύμφωνα με τον νόμο. Απορρίπτοντας την έφεση του προσφεύγοντος, το εφετείο διευκρίνισε ότι η κοινοποίηση της πράξης δεν είναι ανύπαρκτη αλλά άκυρη και ότι η προσφυγή για την αναγνώριση της ακυρότητας αυτής έπρεπε να εισαχθεί μέχρι της παραμονής του πλειστηριασμού σύμφωνα με το άρθρο 934 § 1 β) του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, δηλαδή μέχρι τις 17 Σεπτεμβρίου 1991 και όχι τις 13 Δεκεμβρίου 1991. Με την ως άνω απόφασή του, το εφετείο δεν παραβίασε το άρθρο 559 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (...)

II. ΟΙΚΕΙΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ

19. Οι οικείες διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας έχουν ως εξής:

Άρθρο 128

(αν το πρόσωπο στο οποίο πρόκειται να γίνει η επίδοση
απουσιάζει από τον τόπο της κατοικίας του)

«1. Εάν το πρόσωπο στο οποίο πρόκειται να γίνει η επίδοση απουσιάζει από τον τόπο της κατοικίας του, η επίδοση του εγγράφου γίνεται σε έναν από τους συγγενείς του ο οποίος κατοικεί με αυτό. Αν απουσιάζει ή δεν βρεθεί κανείς από τους συγγενείς στον τόπο της κατοικίας του αποδέκτη της επίδοσης, αυτή γίνεται προς άλλον ένοικο της πολυκατοικίας (...).

(...)

4. Εάν δεν βρεθεί κανένα από τα πρόσωπα τα οποία αναφέρονται στην παράγραφο 1 στον τόπο της κατοικίας του αποδέκτη της επίδοσης

α) το έγγραφο θυροκολλείται ενώπιον μάρτυρος,

β) την επόμενη εργάσιμη ημέρα, αντίγραφο του εγγράφου παραδίδεται στα χέρια του προϊσταμένου του αστυνομικού τμήματος της περιοχής της κατοικίας (...)

Άρθρο 132

(Επίδοση σε όσους ανήκουν στο εμπορικό ναυτικό)

«1. (...)

2. Εάν ο αποδέκτης της επίδοσης εργάζεται σε πλοίο του εμπορικού ναυτικού το οποίο δεν ευρίσκεται σε ελληνικό λιμένα, η επίδοση γίνεται στον τόπο της κατοικίας του, σύμφωνα με το άρθρο 128. Στην περίπτωση κατά την οποία ο αποδέκτης της επίδοσης δεν διαθέτει κατοικία, η επίδοση γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις περί επίδοσης σε πρόσωπα αγνώστης διαμονής. Σε κάθε περίπτωση, η

επίδοση γίνεται και στα γραφεία της ναυτιλιακής εταιρείας στην Ελλάδα ή στα γραφεία του ναυτιλιακού πράκτορα του πλοίου σε ελληνικό λιμένα, εφόσον υφίστανται.

Άρθρο 135

(Επίδοση σε πρόσωπο άγνωστης διαμονής)

«1. Αν είναι άγνωστη η διαμονή ή η ακριβής διεύθυνση του αποδέκτη της επίδοσης, εφαρμόζονται οι διατάξεις του άρθρου 134 και, συγχρόνως, λαμβάνει χώρα δημοσίευση περίληψης του εγγράφου σε δύο ημερήσιες εφημερίδες – μία η οποία κυκλοφορεί στην Αθήνα και μία η οποία κυκλοφορεί στον τόπο στον οποίο εδρεύει το δικαστήριο – (...)»

Άρθρο 933

(Προσφυγή κατά της εκτέλεσης)

«1. Οι αντιρρήσεις εκείνου που αφορά η εκτέλεση και κάθε πιστωτή του ο οποίος έχει έννομο συμφέρον, ως προς την εγκυρότητα του εκτελεστού τίτλου, τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης ή την απαίτηση, περιέχονται σε αίτηση ακύρωσης η οποία εισάγεται ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου, αν ο εκτελεστός τίτλος επί του οποίου βασίζεται η εκτέλεση είναι απόφαση του μονομελούς πρωτοδικείου, ή ενώπιον του πολυμελούς πρωτοδικείου σε όλες τις λοιπές περιπτώσεις.»

Άρθρο 934

(Προθεσμίες προσφυγής)

«1. Η προσφυγή η οποία προβλέπεται στο άρθρο 933 [αίτηση ακύρωσης της εκτέλεσης] γίνεται δεκτή

α) Αν αφορά την εγκυρότητα του τίτλου ή τη διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης, εντός δεκαπέντε ημερών από της πρώτης πράξης εκτέλεσης μετά την απόφαση περί πώλησης σε πλειστηριασμό.

β) Αν αφορά την εγκυρότητα των πράξεων εκτέλεσης οι οποίες έλαβαν χώρα μετά την πρώτη πράξη μετά την απόφαση περί πώλησης σε πλειστηριασμό ή την απαίτηση και μέχρι της ενάρξεως της τελευταίας πράξης εκτέλεσης.

γ) Αν αφορά την εγκυρότητα της τελευταίας πράξης εκτέλεσης, εντός έξι μηνών από της εφαρμογής της πράξης. Αν πρόκειται για εκτέλεση προς ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων, εντός τριάντα ημερών από της ημέρας του πλειστηριασμού ή της επανάλωσης του πλειστηριασμού, αν πρόκειται για κινητά, και εντός ενενήντα ημερών από της μεταγραφής της περίληψης του πρακτικού κατακύρωσης, αν πρόκειται για ακίνητα.

2. Αν πρόκειται για την εκτέλεση προς ικανοποίηση χρηματικών απαιτήσεων, η πρώτη πράξη εκτέλεσης μετά την απόφαση για την πώληση στον πλειστηριασμό είναι η σύνταξη της κατάσχεσης και η τελευταία πράξη είναι η σύνταξη του πρακτικού πώλησης στον πλειστηριασμό και κατακύρωσης.

(...)»

Άρθρο 999 § 3

«Η πράξη με την οποία αποφασίζεται η πώληση σε πλειστηριασμό, όπως αναφέρεται στην πρώτη παράγραφο, κοινοποιείται στον οφειλέτη, στον τρίτο διακάτοχο ή νομέα και στους πιστωτές από υποθήκη εντός είκοσι ημερών από της κατάσχεσης κατατίθεται εντός της ίδιας προθεσμίας στον επιφορισμένο με τον πλειστηριασμό εισαγγελέα ο οποίος συντάσσει σχετική πράξη. Περίληψη της πράξης με την οποία αποφασίζεται ο πλειστηριασμός δημοσιεύεται σε κύρια σελίδα εντύπου του ημερήσιου τύπου το οποίο κυκλοφορεί στον δήμο ή στην κοινότητα που βρίσκεται ο τόπος του πλειστηριασμού και, αν δεν υφίσταται τέτοιου είδους εφημερίδα, η περίληψη αυτή δημοσιεύεται σε κύρια σελίδα εντύπου του ημερήσιου τύπου που κυκλοφορεί στην πρωτεύουσα της υπονομαρχίας στην οποία ανήκει ο δήμος ή η κοινότητα, δεκαπέντε ημέρες τουλάχιστον πριν από τον πλειστηριασμό (...). Αν δεν κυκλοφορεί κάποιο έντυπο του ημερήσιου τύπου, η πράξη με την οποία ανακοινώνεται ο

πλειστηριασμός γνωστοποιείται με τοιχοκόλληση, δεκαπέντε ημέρες τουλάχιστον πριν από τον πλειστηριασμό, στο κοινοτικό ή δημοτικό κατάστημα της περιφέρειας στην οποία ευρίσκεται το ακίνητο.»

Άρθρο 1002

(Ολοκλήρωση του πλειστηριασμού)

«1. Ο πλειστηριασμός ολοκληρώνεται με την κατακύρωση. (...)

2. Ο καθ' ου η εκτέλεση έχει δικαίωμα, μέχρι την κατακύρωση, να προβεί σε διακανονισμό των απαιτήσεων του υπέρ ου η εκτέλεση και των πιστωτών οι οποίοι εμφανίστηκαν, καθώς και των εξόδων. Στην περίπτωση αυτή, ο πλειστηριασμός ακυρώνεται και αίρεται η κατάσχεση.»

ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ

I. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗΣ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗΣ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 6 § 1 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

20. Ο προσφεύγων παραπονείται ότι δεν έτυχε του ευεργετήματος του δικαιώματος πρόσβασης σε δικαστήριο ούτε πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικού δικαστηρίου για να αμφισβητήσει αποτελεσματικά την πώληση της ιδιοκτησίας του σε πλειστηριασμό. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι παραβιάστηκαν τα άρθρα 6 § 1 και 13 της Σύμβασης, τα οποία ορίζουν ότι:

Άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή (...) υπό (...) δικαστηρίου (...) το οποίον θα αποφασίση (...) επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως (...).»

Άρθρο 13 της Σύμβασης

«Παν πρόσωπον του οποίου τα αναγνωριζόμενα εν τη (...) Συμβάσει δικαιώματα και ελευθερία παρεβιάσθησαν, έχει το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής ενώπιον εθνικής αρχής, έστω και αν η παραβίαση διεπράχθη υπό προσώπων ενεργούντων εν τη εκτελέσει των δημοσίων καθηκόντων των.»

21. Όσον αφορά την καταγγελλόμενη παραβίαση του άρθρου 6 § 1, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι ο προσφεύγων παραπονείται ουσιαστικά για τον τρόπο με τον οποίο τα δικαστήρια ερμήνευσαν το άρθρο 934 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Κατά την Κυβέρνηση, η πρόσβαση σε δικαστήριο σημαίνει ότι παρέχεται σε κάποιον η δυνατότητα να ασκήσει τα υφιστάμενα ένδικα μέσα, αλλά δεν εγγυάται το παραδεκτό αυτών. Τα μέσα αυτά πρέπει να ασκούνται κατά τους τύπους και εντός των προθεσμιών που ορίζονται από τις εθνικές δικονομίες, όπου τα Κράτη διαθέτουν μεγάλο περιθώριο εκτίμησης. Η προθεσμία η οποία προβλέπεται από το άρθρο 934 σκοπό έχει να άρει, εντός συγκεκριμένου χρονικού διαστήματος, κάθε αβεβαιότητα ως προς την εγκυρότητα του πλειστηριασμού, έτσι ώστε η διαδικασία εκτέλεσης να ενισχύεται και η συμμετοχή των πλειοδοτών να ενθαρρύνεται.

22. Το σύστημα της διαδοχικής αμφισβήτησης των πράξεων αναγκαστικής εκτέλεσης και η επιβολή βραχείας προθεσμίας για την αμφισβήτησή τους αποσκοπεί στην αποφυγή της διαιώνισης της διαδικασίας και στην εξασφάλιση της εγκυρότητας της αναγκαστικής εκτέλεσης καθώς και της ασφάλειας των συναλλαγών. Η διαδικασία της αναγκαστικής εκτέλεσης αρχίζει με την επιβολή κατάσχεσης επί της περιουσίας του οφειλέτη και την κοινοποίηση των σχετικών πρακτικών. Έτσι, ο οφειλέτης γνωρίζει ότι η δημοσίευση της πράξης με την οποία διατάσσεται ο πλειστηριασμός και η ίδια η πώληση θα ακολουθήσουν εντός συγκεκριμένων προθεσμιών.

23. Στην παρούσα υπόθεση, ο προσφεύγων παρέλαβε στα χέρια του, στην οδό Φοίνικος 39, το πρακτικό κατάσχεσης πριν αναχωρήσει σε ταξίδι εκτός Ελλάδος. Γνώριζε επομένως ότι εκκρεμούσε αναγκαστική εκτέλεση σε βάρος του ακινήτου του και ότι, αν δεν εξοφλούσε την οφειλή του, ο πλειστηριασμός ήταν αναπόφευκτος. Οφείλε, επομένως, πριν την αναχώρησή του, να γνωστοποιήσει τη διεύθυνσή του στην αστυνομία και στην τράπεζα και να ορίσει δικηγόρο για να παρακολουθεί την υπόθεση και να παραλαμβάνει όλα τα έγγραφα τα οποία επρόκειτο να επιδοθούν. Αντιθέτως, ο προσφεύγων προτίμησε να επιβιβασθεί σε πλοίο και να αναχωρήσει σε πολύμηνο ταξίδι χωρίς να

ειδοποιήσει κανένα, χωρίς να επικοινωνήσει με την τράπεζα για να πληροφορηθεί τα της εκτέλεσης. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι κατά τον χρόνο επίδοσης, ο τόπος της κατοικίας του ήταν γνωστός, δηλαδή: οδός Καραγιαννοπούλου 11. Εν τούτοις, δεν γνωστοποίησε τη διεύθυνση αυτή στην τράπεζα, όπως όφειλε, αφού η διεύθυνση την οποία δήλωσε στις συμβάσεις δανείου και η διεύθυνση στην οποία αναβρέθηκε κατά την επίδοση του πρακτικού κατάσχεσης ήταν διαφορετικές. Ακόμα και αν υποθέσουμε ότι η τράπεζα είχε κοινοποιήσει την πράξη σε μία από τις διευθύνσεις τις οποίες αναφέρει ο προσφεύγων, η επίδοση θα είχε γίνει με θυροκόλληση αφού ο προσφεύγων απουσίαζε και ουδείς διέμενε με αυτόν, όπως παραδέχεται και ο ίδιος. Επομένως, η απόρριψη της προσφυγής του λόγω καθυστέρησης οφειλόταν αποκλειστικά στη συμπεριφορά του προσφεύγοντος, ο οποίος δεν επέδειξε την απαιτούμενη επιμέλεια ώστε να διαφυλάξει τα θεμελιώδη και τα σχετικά με τη διαδικασία δικαιώματά του.

24. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι η απόρριψη της προσφυγής του ως απαράδεκτης δεν επέτρεψε την κατ' ουσία εξέταση των ισχυρισμών του και «νομιμοποίησε» έτσι την απώλεια της ιδιοκτησίας του με πλειστηριασμό ο οποίος έλαβε χώρα εν αγνοία του. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι είχε συνάψει με την τράπεζα συμφωνία για τον διακανονισμό της οφειλής του και ότι παρά τη συμφωνία αυτή η τράπεζα κάλεσε τον συμβολαιογράφο να συντάξει το πρακτικό κατάσχεσης. Το γεγονός ότι η τράπεζα παρέλειψε να του κοινοποιήσει το εν λόγω πρακτικό στην οδό Διάκου 45, διεύθυνση την οποία ο προσφεύγων είχε γνωστοποιήσει τόσο στην αστυνομία όσο και στη ναυτιλιακή εταιρεία στην οποία εργαζόταν, δεν του επέτρεψε να πληροφορηθεί τον πλειστηριασμό και να διακανονίσει την οφειλή του ή να ασκήσει προσφυγή σύμφωνα με το άρθρο 933 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, βασιζόμενη στην εν λόγω επιστευσθείσα και παράνομη πώληση.

25. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει τη νομολογία του σύμφωνα με την οποία δεν δύναται να υποκαταστήσει τα εσωτερικά δικαστήρια. Αρμόδιες να ερμηνεύουν την εσωτερική νομοθεσία είναι κατά κύριο λόγο οι εθνικές αρχές,

- 14 -

και ειδικότερα τα δικαστήρια (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, την από 19 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση Brualla Gomez de la Torre κατά της Ισπανίας, *Recueil des arrêts et décisions* 1997-VIII, σελ. 2955, § 31, την από 19 Φεβρουαρίου 1998 απόφαση Edificaciones March Gallego S.A. κατά της Ισπανίας, *Recueil* 1998-I, σελ. 290, § 33). Ο ρόλος του Δικαστηρίου περιορίζεται στην εξακρίβωση της συμβατότητας με τη Σύμβαση των συνεπειών μιας παρόμοιας ερμηνείας. Τούτο ισχύει ακόμα περισσότερο όταν πρόκειται για την ερμηνεία από τα δικαστήρια των κανόνων διαδικαστικής φύσης όπως οι προθεσμίες οι οποίες διέπουν την κατάθεση των εγγράφων ή την εισαγωγή προσφυγής (βλέπε, *mutates mutandis*, την από 16 Δεκεμβρίου 1997 απόφαση Tejedor Garcia κατά της Ισπανίας, *Recueil* 1997-VIII, σελ. 2796, § 31).

26. Αφ' ετέρου, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, το «δικαίωμα σε δικαστήριο», μία από τις ιδιαίτερες μορφές του οποίου αποτελεί το δικαίωμα πρόσβασης, δεν είναι απόλυτο και υπόκειται σε σιωπηρώς αποδεκτούς περιορισμούς, ειδικότερα όσον αφορά τις σχετικές προς το παραδεκτό προσφυγής προϋποθέσεις, διότι απαιτεί από τη φύση του μία ρύθμιση εκ μέρους του Κράτους, το οποίο διαθέτει εν προκειμένω ένα περιθώριο εκτίμησης. Πάντως, οι περιορισμοί αυτοί δεν μπορούν να επηρεάζουν την πρόσβαση με τρόπο ή σε σημείο που το δικαίωμα σε δικαστήριο να θίγεται

ουσιαστικά. Τέλος, οι περιορισμοί αυτοί συμβιβάζονται με το άρθρο 6 § 1 μόνον όταν επιδιώκουν νόμιμο σκοπό και εφόσον υφίσταται εύλογη σχέση αναλογικότητας ανάμεσα στα χρησιμοποιούμενα μέσα και στον επιδιωκόμενο σκοπό (βλέπε, μεταξύ άλλων, τις προρρηθείσες αποφάσεις *Bualla Gomez de la Torre* και *Edificaciones March Gallego S.A.*, σελ. 2955, § 33, σελ. 290, § 34, αντίστοιχα).

27. Το Δικαστήριο δεν αμφισβητεί την ορθότητα του φορμαλισμού των άρθρων 933 και 934 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας που αποσκοπεί, όπως υπογραμμίζει η Κυβέρνηση, στη διασφάλιση της ασφάλειας των σχετικών προς τους πλειστηριασμούς συναλλαγές και στην αποφυγή της παράτασης των διαδικασιών. Εν τούτοις, η τήρηση της προθεσμίας προσφυγής του άρθρου 934 προϋποθέτει ότι ο παθών έλαβε πράγματι γνώση της επίδικης πράξης για να μπορέσει να την προσβάλει κατά τρόπο πρόσφορο ενώπιον δικαστηρίου. Όμως, εν προκειμένω, η χροнологία των περιστατικών και οι περιστάσεις της υπόθεσης αποδεικνύουν ότι ο προσφεύγων όχι μόνο δεν πληροφορήθηκε τον πλειστηριασμό από πλήρη αμέλεια του δικαστικού επιμελητή ο οποίος είχε αναλάβει να κοινοποιήσει την πράξη με την οποία αποφασιζόταν η διενέργεια πλειστηριασμού, αλλά και δεν μπορούσε να αμφιβάλει για το γεγονός ότι επίκειται πώληση σε δημοπρασία.

28. Ειδικότερα, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι η αρχική κοινοποίηση της τράπεζας προς τον προσφεύγοντα, που του ανακοίνωνε ότι είχε αποφασίσει να προβεί σε κατάσχεση της ιδιοκτησίας του, του επιδόθηκε στα χέρια του, στη διεύθυνσή του, στις 21 Σεπτεμβρίου 1989. Στις 31 Ιανουαρίου 1991, ο προσφεύγων συνήψε με την τράπεζα συμφωνία για τον διακανονισμό της οφειλής του. Στις 12 Απριλίου 1991, κατέθεσε στην αστυνομία τα απαραίτητα δικαιολογητικά για την έκδοση νέου δελτίου ταυτότητας όπου αναγραφόταν η νέα διεύθυνσή του. Στις 15 Απριλίου 1991, αναχώρησε με το πλοίο. Στις 25 Ιουνίου 1991, ο συμβολαιογράφος συνέταξε την πράξη με την οποία διατασσόταν η πώληση σε πλειστηριασμό. Τα αρμόδια δικαστήρια δέχθηκαν ότι η επίδικη κοινοποίηση ήταν άκυρη, όμως απέρριψαν την αίτηση ακύρωσης ως απαράδεκτη για τον λόγο ότι ο προσφεύγων όφειλε να την καταθέσει μέχρι της παραμονής του πλειστηριασμού. Με την απόφαση αυτή, τα δικαστήρια αυτά σαφώς ερμήνευσαν και εφάρμοσαν το οικείο εσωτερικό δίκαιο. Εν τούτοις, το Δικαστήριο εκτιμά ότι τίθεται πρόβλημα όσον αφορά την αναλογικότητα του περιορισμού αυτού στο δικαίωμα πρόσβασης του προσφεύγοντος, στο μέτρο που ο προσφεύγων όχι μόνο απουσίαζε κατά τον χρόνο έναρξης της διαδικασίας του πλειστηριασμού, αλλά και δεν μπορούσε να αμφιβάλει για το ενδεχόμενο μιας παρόμοιας διαδικασίας.

29. Στο σημείο αυτό, όσον αφορά το επιχείρημα της Κυβέρνησης, ότι δηλαδή ο προσφεύγων γνώριζε ότι εκκρεμούσε διαδικασία σε βάρος του και όφειλε, επομένως, πριν αναχωρήσει με το πλοίο, να διορίσει δικηγόρο για να παρακολουθεί την υπόθεσή του, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, λίγο πριν την αναχώρησή του, ο προσφεύγων είχε συνάψει συμφωνία με την τράπεζα και δεν μπορούσε να θεωρεί ως επικείμενη μία απόφαση σχετική με τον εν λόγω πλειστηριασμό.

30. Επομένως, το Δικαστήριο εκτιμά ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

31. Όσον αφορά την αιτίαση η οποία διατυπώνεται δυνάμει του άρθρου 13 της Σύμβασης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι δεν θα είναι απαραίτητο να τοποθετηθεί στο πλαίσιο του άρθρου αυτού, διότι οι απαιτήσεις του δεν είναι τόσο σαφείς όσο του πρώτου και υπερκαλύπτονται εν προκειμένω από αυτό (βλέπε, μεταξύ πολλών άλλων, την από 16 Δεκεμβρίου 1992 απόφαση *Geouffre de la Pradelle, série A n° 253-B*, σελ. 43, § 37).

II. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΓΓΕΛΛΟΜΕΝΗ ΠΑΡΑΒΙΑΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 1

32. Ο προσφεύγων ισχυρίζεται ότι παραβιάστηκε το δικαίωμά του στον σεβασμό της περιουσίας του διότι η πώληση της ιδιοκτησίας του σε πλειστηριασμό έλαβε χώρα εν αγνοία του, εμποδίζοντάς τον έτσι

να κάνει χρήση των δυνατοτήτων που του πρόσφερε το άρθρο 1002 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας. Ο προσφεύγων επικαλείται το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1, το οποίο ορίζει ότι:

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού ειμή δια λόγους δημοσίου ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου, όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύι Νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίον προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

A. Προκαταρκτική ένσταση

33. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αίτηση του προσφεύγοντος είναι ασύμβατη *ratione personae* με τις διατάξεις του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1. Ισχυρίζεται δε ότι η Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος λειτουργεί υπό καθεστώς ιδιωτικού δικαίου και δεν δύναται να θεωρείται ως ανήκουσα στο κράτος. Το γεγονός ότι το σύνολο των μετοχών της τράπεζας αυτής κατέχει το Δημόσιο δεν αρκεί για να τη διαφοροποιήσει από μία ιδιωτική τράπεζα. Περαιτέρω, η Κυβέρνηση ισχυρίζεται ότι η διαφορά μεταξύ του προσφεύγοντος και της τράπεζας ήταν μία διαφορά μεταξύ ιδιωτών που δεν δύναται να επισύρει την ευθύνη του Δημοσίου.

34. Όπως και ο προσφεύγων, το Δικαστήριο σημειώνει ότι δυνάμει του άρθρου 26 του Νόμου 1914/1990, η μεταβολή της εν λόγω τράπεζας σε τέτοιου είδους εταιρεία έπρεπε να λάβει χώρα μετά την έγκριση του Καταστατικού της από τους Υπουργούς Οικονομικών και Γεωργίας. Το Καταστατικό αυτό έπρεπε να συνταχθεί εντός προθεσμίας έξι μηνών από της δημοσίευσης του νόμου αυτού, στις 17 Δεκεμβρίου 1990. Εν τούτοις, η τράπεζα κάλεσε τον συμβολαιογράφο να προβεί στην πώληση σε πλειστηριασμό στις 24 Μαΐου 1991, δηλαδή πριν τη μεταβολή της τράπεζας σε ανώνυμη εταιρεία. Περαιτέρω, το Δημόσιο εξακολουθεί να είναι μοναδικός μέτοχος της εν λόγω τράπεζας και να διατηρεί το σύνολο των προνομίων που του είχαν παρασχεθεί πριν από τη μεταβολή (άρθρο 26 § 4 του Νόμου 1914/1990).

35. Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η σχετική ένσταση.

B. Βάσιμο

36. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αποστέρηση της ιδιοκτησίας του προσφεύγοντος πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με τις ισχύουσες νομοθετικές διατάξεις. Οι διατάξεις αυτές αποσκοπούν στο γενικό συμφέρον, δηλαδή στην εξασφάλιση της επιτάχυνσης των διαδικασιών αναγκαστικής εκτέλεσης και της έννομης ασφάλειας. Τέλος, δεν έχει θιγεί η απαιτούμενη δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος και σε εκείνη της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος: ο προσφεύγων γνώριζε ότι εκκρεμούσε σε βάρος του διαδικασία αναγκαστικής εκτέλεσης και μπορούσε, επομένως, προσφεύγοντας εν ανάγκη σε ειδικούς, να λάβει τα απαραίτητα μέτρα για να την αποφύγει ή να περιορίσει τις συνέπειές της.

37. Ο προσφεύγων υπογραμμίζει ότι η αποστέρηση της ιδιοκτησίας του οφείλεται στο γεγονός ότι λόγω των μεθοδεύσεων της Αγροτικής Τράπεζας της Ελλάδος, δεν μπόρεσε να ασκήσει τα ένδικα μέσα τα οποία προβλέπονται στα άρθρα 933 και 1002 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας ώστε να αποφύγει την πώληση σε πλειστηριασμό, καθώς και στο γεγονός ότι δεν είχε τη δυνατότητα πρόσβασης σε δικαστήριο διότι το τελευταίο απέρριψε την προσφυγή του ως απαράδεκτη.

38. Το Δικαστήριο εκτιμά ότι η κατάσταση και η πώληση σε πλειστηριασμό της ιδιοκτησίας του προσφεύγοντος συνιστούν ανάμειξη στο δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας του, που αναλύεται σε αποστέρηση ιδιοκτησίας υπό την έννοια της δεύτερης φράσης του πρώτου εδαφίου του άρθρου 1. Η ανάμειξη αυτή απέβλεπε σε νόμιμο σκοπό δημόσιας ωφέλειας, δηλαδή στην ικανοποίηση των απαιτήσεων της τράπεζας που είχε χορηγήσει το δάνειο στον προσφεύγοντα.

39. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ένα μέτρο ανάμειξης στο δικαίωμα στον σεβασμό της περιουσίας πρέπει να εξασφαλίζει μια «δίκαιη ισορροπία» ανάμεσα στις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος του κοινωνικού συνόλου και στις επιταγές της προάσπισης των ατομικών θεμελιωδών δικαιωμάτων. Ειδικότερα, πρέπει να υφίσταται μία εύλογη σχέση αναλογικότητας ανάμεσα στα χρησιμοποιούμενα μέσα και στον σκοπό που επιδιώκεται από κάθε μέτρο που αποστερεί από πρόσωπο την ιδιοκτησία του (απόφαση επί της υποθέσεων των Ιερών Μοναστηρίων κατά της Ελλάδος, της 9^{ης} Δεκεμβρίου 1994, série A n° 301-A, § 70).

40. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι δυνάμει του άρθρου 1002 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, ο καθ' ου η εκτέλεση έχει το δικαίωμα, μέχρι της κατακύρωσης, να διακανονίσει τις οφειλόμενες απαιτήσεις και, στην περίπτωση αυτή, ο πλειστηριασμός ακυρώνεται και αίρεται η κατάσχεση. Το άρθρο 934 του ίδιου κώδικα προβλέπει ότι αίτηση ακύρωσης του πλειστηριασμού μπορεί να υποβληθεί μέχρι του χρόνου έναρξης του πλειστηριασμού. Αυτά τα δικαιώματα και οι προσφυγές μπορούν να ασκηθούν από τον οφειλέτη υπό την προϋπόθεση ότι έχει πληροφορηθεί τον πλειστηριασμό. Ως προς τούτο, το άρθρο 993 § 4 ορίζει ότι πλειστηριασμός ο οποίος λαμβάνει χώρα χωρίς να έχει προηγουμένως ενημερωθεί σχετικά ο οφειλέτης (σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 3 του ίδιου άρθρου) επισύρει την ακυρότητα.

Όμως, στην παρούσα υπόθεση, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η σχετική με τον πλειστηριασμό συμβολαιογραφική πράξη συντάχθηκε μετά τη σύναψη συμφωνίας μεταξύ του προσφεύγοντος και της τραπεζής προς διακανονισμό της οφειλής και ότι στη συνέχεια ο προσφεύγων αναχώρησε με το πλοίο. Ο προσφεύγων μπορούσε επομένως εύλογα να πιστεύει ότι η οφειλή του προς την τράπεζα δεν είχε καταστεί εκπρόθεσμη και ότι η τράπεζα δεν θα προέβαινε σε επίσπευση της διαδικασίας κατάσχεσης και πλειστηριασμού. Επίσης, ο δικαστικός επιμελητής επέδωσε την πράξη αυτή σύμφωνα με τη διαδικασία επίδοσης σε πρόσωπο αγνώστου διαμονής. Όμως, ο προσφεύγων είχε καταθέσει στην αστυνομία τα δικαιολογητικά για την αλλαγή της διεύθυνσής του και η εταιρεία, με πλοίο της οποίας ταξίδευε, ήταν γνωστή στους πιστωτές. Ο προσφεύγων είχε επομένως σοβαρά επιχειρήματα να προβάλει ενώπιον των αρμοδίων δικαστηρίων ώστε να επιτύχει την ακύρωση της πώλησης στον πλειστηριασμό. Εν τούτοις, τα εν λόγω δικαστήρια έκριναν την προσφυγή του απαράδεκτη για τον λόγο ότι είχε ασκηθεί εκπρόθεσμα.

41. Υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης, το Δικαστήριο εκτιμά ότι ο τρόπος με τον οποίο ο πιστωτής του προσφεύγοντος ενήργησε ώστε να επισπεύσει την είσπραξη της απαίτησής του, σε συνδυασμό με την απόφαση των δικαστηρίων να απορρίψουν την προσφυγή του προσφεύγοντος ως εκπρόθεσμη, ενώ ο προσφεύγων δεν διέθετε τα μέσα να αντιδράσει στην έτσι διαμορφωθείσα κατάσταση, διέρρηξε τη δίκαιη ισορροπία η οποία πρέπει να υφίσταται ανάμεσα στην προάσπιση του δικαιώματος στον σεβασμό της περιουσίας και στις απαιτήσεις του γενικού συμφέροντος.

42. Υπήρξε επομένως παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1.

III. ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 41 ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

43. Κατά το άρθρο 41 της Σύμβασης,

«Εάν το Δικαστήριο κρίνει ότι υπήρξε παραβίαση της Σύμβασης ή των Πρωτοκόλλων αυτής, και εάν το εσωτερικό δίκαιο του υψηλού συμβαλλομένου μέρους δεν επιτρέπει ειμή την ατελή επανόρθωση των συνεπειών της παραβίασης αυτής, το Δικαστήριο χορηγεί, εν ανάγκη, στο αδικηθέν μέρος δικαία ικανοποίηση.»

A. Ζημία

44. Για την υλική ζημία, ο προσφεύγων ζητά την αξία του οικοπέδου και του θερμοκηπίου, που υπολογίζει σε 70 000 000 δραχμές, καθώς και τα έσοδα που θα του απέφερε η εκμετάλλευσή τους, ύψους 80.000.000 δραχμών, από της πωλήσεως στον πλειστηριασμό και μέχρι της εισαγωγής της προσφυγής ενώπιον του Δικαστηρίου.

45. Για την ηθική βλάβη, ο προσφεύγων ζητά το ποσό των 20 000 000 δραχμών.

46. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η αξία του οικοπέδου το οποίο πωλήθηκε στον πλειστηριασμό το 1991 δεν υπερέβη τα 10 000 000 δραχμές και ότι ο προσφεύγων δεν αποδεικνύει ότι ήδη εκμεταλλεόταν το θερμοκήπιο του και ότι τούτο αποτελούσε πηγή εισοδημάτων. Όσον αφορά την ηθική βλάβη, η Κυβέρνηση θεωρεί ότι το ποσό το οποίο ζητά ο προσφεύγων είναι υπερβολικό.

47. Το Δικαστήριο κρίνει ότι δεν αποδείχθηκε η προβαλλόμενη υλική ζημία. Εν τούτοις, δεν θεωρεί παράλογο ότι ο προσφεύγων υπέστη απώλεια υλικής φύσεως ευκαιριών και κάποια ηθική βλάβη. Επιδικάζει επομένως στον προσφεύγοντα αποζημίωση 6 000 000 δραχμών για τη συνολική ζημία την οποία υπέστη.

Β. Έξοδα και δικαστική δαπάνη

48. Για τα έξοδα και τη δικαστική δαπάνη ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου, ο προσφεύγων ζητά το ποσό των 10 000 000 δραχμών.

49. Η Κυβέρνηση κρίνει ότι το ποσό αυτό δεν είναι εύλογο.

50. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι ο προσφεύγων δεν προσκομίζει κανένα δικαιολογητικό, όπως απαιτείται από το άρθρο 60 § 2 του Κανονισμού. Αποφαινόμενο κατά δικαία κρίση όπως ορίζει το άρθρο 41 της Σύμβασης, επιδικάζει στον προσφεύγοντα το ποσό των 2 000 000 δραχμών για τον λόγο αυτό.

Γ. Τόκοι υπερημερίας

51. Σύμφωνα με τα στοιχεία που διαθέτει το Δικαστήριο, το ισχύον στην Ελλάδα κατά την ημερομηνία υιοθέτησης της παρούσας απόφασης επιτόκιο είναι 6% ετησίως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, ΟΜΟΦΩΝΑ,

1. *Απορρίπτει* την προκαταρκτική ένσταση της Κυβέρνησης σχετικά με το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1.

2. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

3. *Κρίνει* ότι υπήρξε παραβίαση του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αριθ. 1.

4. *Κρίνει* ότι

α) το εναγόμενο Κράτος υποχρεούται να καταβάλει στον προσφεύγοντα, εντός τριών μηνών από της ημερομηνίας κατά την οποία η απόφαση θα καταστεί οριστική σύμφωνα με το άρθρο 44 § 2 της Σύμβασης, τα ακόλουθα ποσά:

i. 6 000 000 δρχ. (έξι εκατομμύρια δραχμές) για ζημία,

ii. 2 000 000 δρχ. (δύο εκατομμύρια δραχμές) για έξοδα και δικαστική δαπάνη,

β) τα ποσά αυτά θα προσαυξάνονται με απλό τόκο 6% ετησίως από της εκπνοής της εν λόγω προθεσμίας και μέχρι της καταβολής τους.

5. *Απορρίπτει* το αίτημα περί δικαίας ικανοποίησης ως προς τα υπόλοιπα ποσά.

Συντάχθηκε στη Γαλλική, στη συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 6 Δεκεμβρίου 2001 κατ' εφαρμογή του άρθρου 77 §§ 2 και 3 του Κανονισμού.

[υπογραφή δυσανάγνωστη]

Erik FRIBERGH

Γραμματέας

[υπογραφή δυσανάγνωστη]

Françoise TULKENS

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο υπηρεσιακό έγγραφο στη Γαλλική γλώσσα.

Αθήνα, 31-12-2001.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑ

MARIA Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ